

FRONT VAN HET HOOFDGEBOUW.

Op het balcon bevindt zich Dr. Jongmans, geneesheer-directeur, alsmede een geestelijke, die bij hem op bezoek is.

Economiegebouw naar de paviljoens, het dagverblijf voor de mannen, het paviljoen eerste klasse, het paviljoen voor kinderen, het klooster, de woning voor den tuinman en machinist.

Het geheele gebouw is centraal verwarmd en electrisch verlicht (de stroom wordt van de Nijmeegsche Centrale betrokken). De watervoorziening geschiedt door waterputboring met een electrisch pompstation uit eigen bodem. Het is stellig niet te veel gezegd, dat de omgeving van Nijmegen in „Dekkerswald“ een aanwinst heeft gekregen.

Nauwelijks een kwarteeuw geleden was men hier te lande nog maar weinig doordrongen van het wenschelijke van Sanatoriumverpleging.

Maar, meer en meer heeft, niet enkel in medische kringen, het gevoelen veld gewonnen, dat de tuberculose genezen kan worden, mits men de patienten bij wie de eerste verschijnselen der gevreesde ziekte zich voordoen, zoo spoedig mogelijk brengt in de best mogelijk hygiënische omstandigheden. Frissche lucht in een gezonde streek, bij goede, doelmatige voeding, ziedaar de geneesmiddelen. Versterking van het weerstandsvermogen, ziedaar het doel.

En daarneven biedt het Sanatorium de gelegenheid tot al die wetenschappelijke proefnemingen, die alleen op zekere schaal beteekenis hebben.

Dekkerswald moge het zijne doen tot bestrijding van een geesl der menschheid!

Wij wenschen stichters en beheerders gaarne toe, dat hun arbeid zal slagen en zal bijdragen ter vermindering van het kwaad, dat aan onze volksgesondheid knaagt. Moge er hooger zegen rusten op dien arbeid en moge het der stichting gegeven zijn zich gestadig uit te breiden en haar zegenrijk werk te vermeerderen.

HERFSTGEZICHT ONDER DE GEMEENTE ZAAMSLAG (VAL).

(Foto But, Terneuzen.)

HERFST.

Ik liep in 't bosch en om mij treurde Herfst,
In bleeke schoonheid, roerend teer,
Zacht vielen geelgetinte blad'ren
Fijn rits'lend, voor mijn voeten neer.

En als omhuld in nevelsluier,
Lag 't somber woud, in eenzaamheid,
Waar Herfstwind, door de kale toppen,
Zijn lied zong van verlatenheid.

En in dit eenzaam woud, verloren,
Dat droomde in hoog verheven rust,
Voelde ik mezaamloos droef te moede
Als van 'n naderend leed bewust.

Ik stond ontroerd, in plechtig zwijgen,
Een stille smart doorvoer mijn ziel.
Ik weende, evenals de regen,
Die op de dorre blad'ren viel.

Want k voelde en zag aan alles om me,
Waaraan mijn blik vol weemoed hing,
De nadering van dood en scheiden,
Dat alles rond me sterven ging.

ANNE-MARIE LAMMERS